

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobkyně **Vysoké školy cestovního ruchu a teritoriálních studií v Praze, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 7, Ortenovo náměstí 34/1275, zastoupené JUDr. Lumírem Mondokem, advokátem se sídlem Praha 10, Hokejová 928/4 proti žalovanému **Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2013, č. j. 6 Ca 145/2009 - 477,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 4. 2009, č. j. 6 380/2009 - 14, zamítl ministr školství, mládeže a tělovýchovy rozklad žalobkyně (dále „stěžovatelka“) a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2009, č. j. 2 202/2009 - 30/1, kterým byla stěžovatelce odejmuta akreditace bakalářského studijního programu „Řízení cestovního ruchu“ se studijním oborem „Cestovní ruch“ s prezenční formou studia a standardní dobou studia 3 roky. Rozhodnutí žalovaného o rozkladu napadla stěžovatelka žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“).

Městský soud žalobu stěžovatelky zamítl. K žalobním námitkám stěžovatelky, v nichž nesouhlasila se závěry žalovaného ohledně nedostatečného personálního zajištění studijního programu a dále namítala, že nedošlo ke změnám, které by odůvodňovaly

odnětí akreditace, a zpochybnila postup a činnost Akreditační komise, městský soud uvedl, že z ustanovení § 85 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o vysokých školách“) vyplývá, že návrh akreditační komise na odnětí akreditace nelze považovat za závazné stanovisko (na rozdíl od jiných stanovisek Akreditační komise vydávaných podle zákona o vysokých školách). Tento návrh tedy není samostatně přezkoumatelný; jde pouze o podnět k zahájení řízení o odnětí akreditace.

V projednávané věci žalovaný posoudil tento akt Akreditační komise a s ohledem na tvrzení v něm uvedená dospěl k závěru, že zde existují důvody pro zahájení řízení o odnětí akreditace. Při posouzení personálního zabezpečení vycházel ze stanoviska Akreditační komise a ze standardů Akreditační komise. V této souvislosti městský soud konstatoval, že zákon o vysokých školách ani jiný obecně závazný právní předpis nestanovují specifické standardy pro hodnocení kvality vysokých škol ani kritéria, jež musí být naplněna, aby činnost vysoké školy byla vyhodnocena jako kvalitní. Akreditační komise za účelem posouzení předpokladů pro uskutečňování akreditovaných činností a pro hodnocení jejich kvality používá vlastní standardy, které jsou veřejně přístupné a uplatňují se pro všechny studijní programy. Ministerstvo školství se s nimi ztotožnilo a označilo je za přiměřené a věcně správné. V nyní posuzované věci bylo ve správním řízení zjištěno nedostatečné personální zabezpečení zvláště profilujících předmětů s tím, že jejich vyučující působí ve velkém rozsahu na jiných vysokých školách, což vyvolává závažné pochybnosti o existenci jejich dostatečného časového prostoru k výuce a souvisejícím tvůrčím činnostem. Odborné aktivity většiny vyučujících dále neodpovídají předmětům, které mají zabezpečovat. Oproti stavu deklarovanému v žádosti o udělení akreditace došlo ke změnám, které je nutno kvalifikovat jako zásadní nedostatky při uskutečňování studijního programu.

Otázka, zda takto zjištěný skutkový stav je důvodem pro zahájení správního řízení ve věci odnětí akreditace vysoké školy, je otázkou správního uvážení. Při jeho užití nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy skutkovými zjištěními nebo že by s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi námitkami vznesenými v rozkladu. Závěry žalovaného nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení soudním, ale naopak posoudit, zda se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, respektive zda tento skutkový stav byl řádně zjištěn, a zda nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru městského soudu vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, jehož hodnocení odpovídá spisovému materiálu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně vyjádřil svou úvahu ohledně nedostatků v personálním zabezpečení studijního programu.

V otázce posouzení personálního zabezpečení studijního programu je podle názoru městského soudu třeba vycházet z cíle a úkolů vysoké školy, jak jsou vymezeny v ustanovení § 1 zákona o vysokých školách. Z díkce tohoto ustanovení městský soud dovodil, že významnou úlohu vedle pedagogické činnosti sehrává i činnost vědecká. Na vysoké škole vyučují akademičtí pracovníci, kteří vykonávají jak pedagogickou činnost, tak činnost vědeckou, výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost. Žalovaný dospěl k závěru, že změny v personálním zabezpečení předmětného studijního programu, k nimž došlo v době po vydání akreditace a které jsou popsány

pokračování

v odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyplývají rovněž z předložené tabulky (přehled o počtu a změnách vyučujících), odůvodňují postup podle ustanovení § 85 odst. 2 zákona o vysokých školách (odnětí akreditace). Tento závěr je výsledkem správního uvážení vycházejícího z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spisovém materiálu. Z předloženého přehledu vyučujících profilových předmětů lze dovodit, že jmenování, vzhledem ke svým závazkům na jiných školách, nemohli u stěžovatelky vykonávat zákonem předpokládanou vědeckou nebo další tvůrčí činnost. Rovněž výčet jejich publikační činnosti a jejího zaměření svědčí pro závěr, že byly splněny podmínky pro odnětí akreditace.

K námitce, že žalovaný rozhodl na základě stejných dokumentů a okolností, podle kterých dříve akreditaci stěžovatelce udělil, respektive opět potvrdil, městský soud uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že k odnětí akreditace nedošlo z důvodu stavu personálního zajištění studijního programu předjímaného v žádosti o udělení akreditace nebo z důvodu stavu existujícího v době, kdy bylo rozhodnuto o zastavení řízení o odnětí státního souhlasu působit jako soukromá vysoká škola. Důvodem k odejmutí akreditace byly změny personálního zajištění oproti stavu předjímanému v žádosti o udělení akreditace, ke kterým došlo v době po zastavení řízení o odnětí státního souhlasu působit jako soukromá vysoká škola. Tyto změny byly kvalifikovány jako závažné nedostatky při uskutečňování studijního programu ve smyslu ustanovení § 85 odst. 2 zákona o vysokých školách.

Stěžovatelka též namítala, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 85 odst. 1 zákona o vysokých školách, neboť napadené rozhodnutí vydal v době běhu lhůty zde uvedené. Městský soud však dospěl k závěru, že stěžovatelce nebyla žalovaným lhůta k nápravě podle citovaného ustanovení žalovaným vůbec stanovena. Nadto konstatoval, že žalovanému by nic nebránilo rozhodnout o odnětí akreditace i za běhu této lhůty, pokud by shledal závažné nedostatky při uskutečňování studijního programu, neboť lhůta podle ust. § 85 odst. 1 může být stanovena pouze k odstranění nedostatků, které nejsou závažné.

Městský soud shledal rovněž nedůvodnou námitku stěžovatelky, že žalovaným nebyla nikdy provedena kontrola, kterou by byly zjištěny závažné nedostatky při uskutečňování studijního programu, a všechna namítaná pochybení personálního charakteru byla Akreditační komisi známa již při rozhodování o žádosti o udělení akreditace (nejpozději v dubnu 2008). Svůj závěr městský soud zdůvodnil odkazem na průběh získávání informací o personálním zajištění; z něho vyplynulo, že personální zajištění, které bylo shledáno Akreditační komisí jako nedostatečné, nebylo Akreditační komisí v roce 2008 známé.

Podle názoru městského soudu z dikce § 85 odst. 2 zákona o vysokých školách rovněž nevyplývá, že by odnětí akreditace měl předcházet postup podle § 85 odst. 2 písm. b) citovaného zákona (pozastavení akreditace).

Nedůvodnou shledal městský soud rovněž námitku stěžovatelky, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 86 zákona o vysokých školách. Lhůta ke splnění zde stanovené povinnosti totiž byla stěžovatelce stanovena do 15. 6. 2009.

Městský soud rovněž, s ohledem na shora uvedené závěry týkající se dostatečného zjištění skutkového stavu, který má oporu ve spisovém materiálu, a povahy návrhu Akreditační komise na odnětí akreditace, neshledal důvodným návrh stěžovatelky na doplnění dokazování výsledkem svědků (vyučujících, členů Akreditační komise a JUDr. Š.), spisem akreditační komise ani aprobačním a organizačním řádem žalovaného. Jako nedůvodný shledal taktéž návrh ohledně zjištění pozice a případné zainteresovanosti Mgr. R. v průběhu správního i soudního řízení, neboť stěžovatelka nevznášela během správního řízení proti této osobě jakékoliv námitky. Zmocnění zastupovat žalovaného v řízení před soudem pro Mgr. R. vyplývá z plné moci založené ve spise.

Konečně městský soud konstatoval, že předmětem návrhu na soudní přezkum v projednávané věci nebylo rozhodnutí žalovaného o odnětí státního souhlasu působit jako soukromá vysoká škola ze dne 5. 8. 2010, č. j. 20 730/2010-30, které bylo potvrzeno rozhodnutím o rozkladu ze dne 9. 11. 2010, č. j. 24 308/2010-80. Jestliže stěžovatelka až v závěrečném návrhu v tomto soudním řízení požadovala zrušení uvedeného rozhodnutí, jedná se o návrh nedůvodný.

Kasační stížností ze dne 5. 3. 2014 napadla stěžovatelka rozsudek městského soudu v celém rozsahu z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Ve vztahu k vytýkaným nedostatkům v personálním zajištění studijního oboru zpochybnila standardy Akreditační komise s tím, že Akreditační komise není zákonem oprávněna k vydávání právních předpisů. Standardy Akreditační komise tedy nejsou pramenem práva. Nelze akceptovat, aby se standardy staly výlučným kritériem pro zkoumání předpokladů ke vzniku a fungování školy a už vůbec nelze akceptovat roli těchto standardů jako výlučného podkladu pro rozhodování podle § 85 zákona o vysokých školách. Stěžovatelka namítá, že akreditační komise si použitím standardů zjednodušuje postup, protože fakticky nezkoumá pedagogickou kvalitu jednotlivých vyučujících (přednášení, příprava na výuku, výkon práce bez absencí atd.) ale spokojí se zjištěním, jaký článek vyučující napsal, jaké úrovně akademického vzdělání dosáhl, jak daleko od školy bydlí apod. Požadavek Akreditační komise, aby byly všechny nosné či profilové předměty zajištěny pedagogy s akademickým vzděláním, nemá zákonné opodstatnění. Při aplikaci těchto standardů nelze náležitě zohlednit osobní kvality a pedagogické předpoklady jednotlivých učitelů. V této souvislosti se stěžovatelka ohrazuje proti snižování odborné úrovně Ing. B. žalovaným a upozorňuje, že Ing. B. byl nejprve „akreditován“, avšak po podání správní žaloby byla jeho odborná úroveň neustále napadána.

Stěžovatelka upozorňuje dále na skutečnost, že obor *cestovní ruch* je oborem relativně novým a rozvíjejícím se, který spíše reaguje na praktické potřeby absolventů a jejich uplatnění v praxi. Správní orgán přitom nezohlednil tato specifika, která souvisí s tím, že v daném oboru jsou například habilitovány pouze dvě osoby, a proto museli být angažováni pedagogové s příbuznými specializacemi (ekonomie, management, doprava, atd.). Dále stěžovatelka namítá, že standardy Akreditační komise vyžadují po vyučujících také činnost vědeckou a výzkumnou, přičemž u nově vznikající školy je třeba pro tuto nadstavbovou činnost teprve vytvořit předpoklady. Stěžovatelka v písemnostech předložených městskému soudu poukazovala na fakt, že tyto předpoklady již začala

pokračování

vytvářet, městský soud se tím však nezabýval. Stěžovatelka také zdůrazňuje, že v různých oborech je míra vědecké a výzkumné činnosti odlišná.

Podle stěžovatelky nelze klást rovnítko mezi kvalitou výuky a její personální zajištěním. Habilitovaný akademik nemusí zajistit vždy nejlepší výuku po stránce pedagogické. Pohled Akreditační komise, která se zaměřuje na zjištění kvalifikace pedagoga a jeho publikační činnost, je tak příliš zjednodušující. Akreditační komise se nezajímá o pedagogické předpoklady jednotlivých vyučujících. Nebylo prokazováno, zda kvalita výuky trpěla tím, že vyučující měli další úvazky a že publikovali toliko v příbuzných oborech. Městský soud přitom odmítl provést důkazy výpověďmi jednotlivých pedagogů či jejich písemnými vyjádřeními.

Stěžovatelka také namítá, že zákon o vysokých školách v ustanovení § 85 rozlišuje v odst. 1 nedostatky při uskutečňování akreditovaných činností a v odst. 2 nedostatky při uskutečňování studijního programu. Personální zajištění podle stěžovatelky spadá pod pojem „akreditovaná činnost“, tím pádem je nelze subsumovat pod pojem „uskutečňování studijního programu“. Správní orgány tedy měly vůči stěžovateli uplatnit pouze postup podle § 85 odst. 1 zákona o vysokých školách, nikoliv postup podle § 85 odst. 2 tohoto zákona. Stěžovatelka se neodchýlila od obsahu studijního programu v podobě, v jaké byl schválen při udělení akreditace.

Dále stěžovatelka dovozuje, že má-li k odnětí akreditace dojít jen v případě závažných nedostatků, musí jít jen o nedostatky opravdu vysoké intenzity znemožňující vysoké škole výkon jejího výchovného poslání. Jako příklady uvádí vyučování v duchu extremismu, rasové nesnášenlivosti, porušování demokratických hodnot. Takové závažné nedostatky činnost stěžovatelky nevykazovala.

Stěžovatelka rovněž namítá, že městský soud rezignoval na přezkoumání postupu Akreditační komise. Podle stěžovatelky byl postup Akreditační komise při jejím jednání nesouladný se „zákonným správním řízením“. Stěžovatelce je znám pouze zápis z jednání komise v Kamenici nad Lipou ve dnech 26. – 28. 1. 2009, v němž však nejsou uvedeny základní informace (kdo podal podnět k iniciování postupu komise, jak jednání probíhalo, kdo je vedl, kdo sepsal zápis, zda byla použita záznamová technika, zda byli zvoleni ověřovatelé zápisu, kdo měl úvodní slovo, kdo připravil hodnotící posudek a oponentní návrh, jaký byl stručný obsah diskusních příspěvků, stručný obsah předložených písemností). Městský soud neprovedl důkaz správním spisem při jednání, navíc správní spis vrátil žalovanému ještě před doručením rozsudku účastníkům. Stěžovatelka tento postup městského soudu považuje za cílený, s účelem znemožnit jí nahlédnutí do správního spisu.

Podle stěžovatelky nelze souhlasit se závěrem městského soudu, že k odnětí akreditace (tedy nejtvrdšímu opatření) mohl žalovaný přistoupit na základě vlastního správního uvážení. Správní uvážení má limity. Přitom v projednávané věci Akreditační komise, jako orgán nelimitovaný zákonem postupem, dospěla k doporučení, jež se stalo určujícím pro správní orgán, který musí postupovat v souladu s právními předpisy. Takový postup nemá obdoby. Podle stěžovatelky by postup Akreditační komise měl být jasně regulován, zejména proto, aby bylo při jednání komise třeba vést formální správní řízení a dokazování, které by účastníkovi zajistilo možnost obrany.

Stanovisko Akreditační komise se opíralo pouze o odchod doc. T., Ing. V. a prof. A. Komise přitom zcela ignorovala informace stěžovatelky týkající se důvodů jejich odchodu a také informace o způsobilosti a kvalitě vyučujících, kteří je měli nahradit. Akreditační komise též obrátila proti stěžovateli její napojení na společnost MAG CONSULTING s. r. o. Tato společnost neměla zajišťovat bakalářský program, ale ve skutečnosti poskytla stěžovateli své informační zázemí. Místo aby komise hodnotila tuto skutečnost pozitivně (jedná se totiž o společnost působící dlouhodobě v oblasti cestovního ruchu), zneužila ji k účelové interpretaci. Komise nedocenila, že stěžovatelka zajistila pro jeden předmět i další vyučující, aby nedocházelo k rušení výuky. Taktéž přehlédla, že limity pedagogického zapojení učitelů působících u stěžovatelky nijak zásadně nepřekročily limity běžně existující na jiných vysokých školách (konkrétně na Vysoké škole hotelové). Přitom vyučující, u kterých mohlo dojít k překročení uvedených limitů, byli připraveni opustit jiné školy a působit výlučně u stěžovatelky s plným úvazkem.

Stěžovatelka konečně vytýká Akreditační komisi a městskému soudu, že nebylo provedeno zjištění a následné posouzení, k jakým konkrétním změnám oproti stavu deklarovanému v rozhodnutí o udělení akreditace ze dne 30. 11. 2007 došlo, jaký měly konkrétní negativní dopad na výuku a jaké konkrétní závažné nedostatky nastaly v souvislosti s těmito změnami.

Závěrem stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil obsáhlým podáním ze dne 5. 5. 2014, ze kterého Nejvyšší správní soud uvádí následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.

Stěžovatelce byl odejmut rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 8. 2010, č. j.20 730/2010-30, státní souhlas působit jako soukromá vysoká škola. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 11. 2010 a správní žalobou napadeno nebylo. Stěžovatelka tak již není oprávněna působit jako vysoká škola. Na majetek stěžovatelky byl též prohlášen konkurz.

Žalovaný při rozhodování o odnětí akreditace vycházel z návrhu a stanoviska Akreditační komise, z písemných vyjádření stěžovatelky a ze skutečností známých z úřední činnosti, včetně skutečností známých z řízení o udělení akreditace. Žalovaný zahájil řízení o odnětí akreditace na základě návrhu Akreditační komise a uvědomil o tom stěžovatelku dopisem ze dne 11. 12. 2008, stěžovatelka byla zároveň vyzvána k vyjádření k návrhu komise. Stěžovatelka se vyjádřila podáním ze dne 19. 12. 2008 a toto podání bylo předloženo Akreditační komisi k posouzení. Komise vyjádření projednala na svém zasedání dne 28. 1. 2009 a k projednání přizvala jednatele a další zástupce stěžovatelky, kterým byla dána možnost se opakovaně vyjádřit k závěrům a zjištěním komise. Akreditační komise poté předložila žalovanému své stanovisko ze dne 30. 1. 2009, v němž setrvala na původním návrhu na odnětí akreditace a vyjádřila se k námitkám vysloveným stěžovatelkou. Žalovaný po posouzení návrhu komise dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro odnětí akreditace stěžovatelce.

pokračování

Proti rozhodnutí o odnětí akreditace podala stěžovatelka rozklad. Žalovaný, stejně jako ministr při rozhodování o rozkladu, respektoval podmínky stanovené standardy Akreditační komise. I pokud by žalovaný považoval obor *cestovní ruch* za nově vznikající, měla by stěžovatelka zabezpečit, aby alespoň 40% přednášek bylo vyučováno profesory nebo docenty, kteří vědecko-pedagogický titul získali nikoliv přímo v oboru cestovní ruch, ale alespoň v příbuzném oboru z oblasti ekonomie. Tvůrčí činnost těchto vyučujících by měla být v posledních pěti letech zaměřena alespoň částečně na cestovní ruch. Stěžovatelka by dále měla zabezpečit, aby všechny předměty teoretického základu bakalářského studijního programu byly vyučovány převážně akademickými pracovníky (tj. pracovníky vykonávajícími i činnost vědeckou), kteří mají alespoň vědeckou hodnost CSc., Dr. nebo Ph.D.

Žalovaný dále upozornil, že stěžovatelka ve svém rozkladu uvedla, že záruku vysoké kvality výuky v souladu s požadavky standardů Akreditační komise dává především bohaté zázemí analytické společnosti MAG CONSULTING s. r. o. (v dopise ze dne 19. 12. 2008 zaslaném žalovanému a komisi uvedla, že hlavním garantem vysokého standardu přednášek v nosných předmětech oboru „Řízení cestovního ruchu“ je uvedená agentura, která je považována Ministerstvem pro místní rozvoj za naprosto nejlepší analytickou agenturu v resortu cestovního ruchu). Akreditace však byla udělena výlučně stěžovateli, nikoliv též spolupracující právnické osobě (srov. § 81 zákona o vysokých školách). Argumentace zázemím jmenované společnosti je tedy irelevantní.

Ke standardům Akreditační komise žalovaný uvedl, že jejich existence napomáhá v oblasti rozhodování o akreditacích k naplňování zásady ochrany legitimních očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“). Podle této zásady mají správní orgány dbát při rozhodování na to, aby u skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Standardy zajišťují konzistentní rozhodování ve věcech akreditací, neboť pomáhají podrobněji specifikovat mantinely správního uvážení v této oblasti. Standardy jsou veřejně přístupné a platí pro všechny studijní programy. Žalovaný se s nimi ztotožňuje a považuje je za přiměřené a věcně správné. Standardy Akreditační komise pro posuzování žádostí o akreditaci, rozšíření akreditace a prodloužení doby platnosti akreditace studijních programů a jejich oborů, charakterizují obecné minimální požadavky komise k projednávání žádostí o akreditaci, rozšíření akreditace a prodloužení doby platnosti akreditace a jsou analogicky využity také při posuzování existence závažných nedostatků při uskutečňování akreditovaných studijních programů a důvodnosti opatření podle § 85 odst. 2 zákona o vysokých školách. Tyto standardy nejsou právním předpisem, na právní předpis však navazují. Konkrétně na § 79 zákona o vysokých školách a prováděcí vyhlášku č. 42/1999 Sb., o obsahu žádosti o akreditaci studijního programu. Ustanovení těchto právních předpisů požadují jako jednu z náležitostí takové žádosti údaje o personálním zabezpečení studijního programu. Pokud právní předpisy vyžadují uvedení těchto údajů v žádosti o akreditaci, pak jsou tyto údaje nepochybně pro rozhodování o akreditaci relevantní.

Vědecká činnost či jiná tvůrčí činnost není „nepovinnou nadstavbou“, jak dovozuje stěžovatelka, naopak se jedná o povinnou součást práce každého akademického pracovníka (§ 70 odst. 1 zákona o vysokých školách). Vysokou školu nelze zaměňovat například se vzdělávací agenturou, která si přednášející najímá *ad hoc* pro jednotlivé přednášky a

nevěnuje se jiným aktivitám než výuce. Vysoká škola musí naplňovat své poslání stanovené § 1 zákona o vysokých školách.

Žalovaný poukazuje na to, že skutečné personální zajištění se od zamýšleného stavu uvedenému v žádosti o státní souhlas a akreditaci značně odlišovalo. V době rozhodování o odnětí akreditace působilo na škole z původních 37 plánovaných vyučujících pouze 22, a to navíc ne vždy v původně plánovaném rozsahu úvazku či odborném zaměření, nebo bez souběžných pracovních závazků. Na škole působilo i 18 nových vyučujících, kteří však nebyli, s ohledem na odbornost, zaměření či souběžné pracovní vytížení, způsobilí nahradit plnohodnotně chybějící plánované klíčové pracovníky. Hodnocení dostatečnosti personálního zajištění bylo věcí správního uvážení žalovaného. Žalovaný zároveň zdůraznil, že na škole zajišťovalo profilující povinné studijní předměty a povinné předměty z oblasti ekonomie a managementu 6 habilitovaných pracovníků. Pouze jeden z nich však měl plný úvazek a jeho působení na škole tak nebylo limitováno nízkým úvazkem nebo souběžnými pracovními úvazky. Již to je samo o sobě dostatečným důvodem k odnětí akreditace.

Žalovaný rovněž odkázal na ustanovení § 70 odst. 3 zákona o vysokých školách, podle něhož plní na vysoké škole funkci učitelů akademičtí pracovníci, přičemž pouze výjimkou z uvedeného pravidla je ustanovení § 70 odst. 5 uvedeného zákona, umožňující podílet se na výuce také dalším odborníkům na základě dohod konaných mimo pracovní poměr. Působení externích odborníků tak nemůže nahradit působení akademických pracovníků (kteří v rámci pracovního poměru nejen vyučují, ale také jsou vědecky činní). Žalovaný poukazuje na problém tzv. „létajících profesorů“, tj. akademických pracovníků, kteří v rámci velkých úvazků působí zároveň na několika vysokých školách či institucích. Tito pracovníci pak nemohou mít v rámci všech svých úvazků čas na vědeckou činnost, sledování vývoje v oboru, přípravu výuky a publikační činnost. Nezřídka trpí i kvalita jejich pedagogické činnosti.

Žalovaný k námitkám stěžovatelky dále uvedl, že pojem „akreditované činnosti“ zahrnuje uskutečňování akreditovaných studijních programů i konání habilitačních řízení a řízení ke jmenování profesorem, což vyplývá z dikce § 85 zákona o vysokých školách. Pod pojem „nedostatky při uskutečňování studijního programu“ je proto třeba nepochybně řadit i nedostatky v personálním zajištění studijního programu.

Postup Akreditační komise je z hlediska odnětí akreditace stěžovatelce sám o sobě zcela irelevantní, jelikož komise v tomto případě dává žalovanému pouze podnět k odnětí akreditace. Požadavky stěžovatelky na obsah zápisů komise se neopírají o právní předpisy ani o Statut Akreditační komise schválený usnesením vlády.

Žalovaný též k námitkám stěžovatelky uvedl, že Vysoká škola hotelová nemá akreditován studijní obor *Cestovní ruch*. Stěžovatelka předložila městskému soudu tabulku staženou z webu této vysoké školy, která ale ve skutečnosti nepopisuje personální zajištění programu *Cestovní ruch*, ale složení Katedry cestovního ruchu. Obsahově nejbližší obor na Vysoké škole hotelové je obor *Management destinace cestovního ruchu*, na jehož personálním zajištění se podílí více kateder této vysoké školy, takže je zajišťován jedenácti habilitovanými vyučujícími, z nichž většina má úvazek na Vysoké škole hotelové bez významných úvazků na jiných školách. Vyučující vykazují rovněž publikační činnost

pokračování

odpovídající předmětu, který zajišťují.

Z těchto důvodů žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a v řízení o kasační stížnosti je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy meritorně projednatelná.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Na samém počátku úvah je nezbytné zohlednit podstatu vysokých škol podle definice, obsažené v ustanovení § 1 zákona o vysokých školách. Spojující kritérium ve vztahu k jednotlivým nástrojům dosažení zamýšleného účelu vysoké školy je požadavek, aby vysoká škola představovala nejvyšší článek vzdělávací soustavy, vrcholné centrum vzdělanosti, nezávislého poznání a tvůrčí činnosti, které má klíčovou úlohu ve vědeckém, kulturním, sociálním a ekonomickém rozvoji společnosti. Tato úloha vysokých škol je konkretizována tak, že vysoké školy (mimo jiné) uchovávají a rozhojňují dosažené poznání a podle svého typu a zaměření pěstují činnost vědeckou, výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost, umožňují v souladu s demokratickými principy přístup k vysokoškolskému vzdělání, získání odpovídající profesní kvalifikace a přípravu pro výzkumnou práci a další náročné odborné činnosti.

Úkolem Akreditační komise (§ 84 zákona o vysokých školách) je pečovat o kvalitu vysokoškolského vzdělávání a všestranně posuzovat vzdělávací a vědeckou, výzkumnou, vývojovou a inovační, uměleckou nebo další tvůrčí činnost vysokých škol. V rámci plnění těchto úkolů Akreditační komise zejména hodnotí činnost vysokých škol a kvalitu akreditovaných činností a zveřejňuje výsledky hodnocení a také posuzuje další záležitosti týkající se vysokého školství, které jí předloží ministr, a vydává k nim stanoviska.

Nejvyšší správní soud se k úloze Akreditační komise již vyjádřil ve své judikatuře. Například v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 22/2014 – 113, uvedl, že činnost vysokých škol podléhá kontrole vnitřní (skrže akademické orgány vysoké školy) a kontrole vnější. Ústředním orgánem státní správy vysokého školství je Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, jehož kompetence se soustřeďují zejména do oblasti dozoru nad vnitřním fungováním vysokých škol. Kontrolní pravomoc ministerstva spočívá především v rozhodování o náplni studijních programů a o certifikaci absolvování studia. Ministerstvo tak podle § 78 a násl. zákona o vysokých školách rozhoduje o oprávněních uskutečňovat výuku v různých oblastech studia (o akreditacích) na základě předchozího vyjádření Akreditační komise. Formou akreditací je kontrolována úroveň vzdělávání poskytovaného vysokými školami. Vzdělávání pouze v akreditovaných studijních programech je pak prostředkem realizace ústavně zaručeného práva na

vysokoškolské vzdělávání (čl. 33 Listiny). Akreditace udělovaná Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy podle ustanovení § 78 a násl. zákona o vysokých školách na základě předchozího vyjádření akreditační komise odpovídá požadavku vnější standardizace úrovně vzdělávání poskytovaného vysokými školami.

Pokud tedy má (podle dikce zákona o vysokých školách) činnost Akreditační komise směřovat k zajištění určité úrovně vysokoškolského vzdělávání, tedy k vnější standardizaci úrovně vysokoškolského vzdělávání (jak konstatovala judikatura tohoto soudu), je vydávání standardů Akreditační komise plně v souladu s tímto jejím posláním, a to nepochybně také za podmínky, že standardy korespondují se zákonným vymezením smyslu vysokoškolského vzdělávání. Nejvyšší správní soud též souhlasí s názorem žalovaného, že existence těchto standardů zajišťuje lepší dodržování zásady ochrany legitimních očekávání (srov. § 2 odst. 4 správního řádu). Podle této zásady má správní orgán dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Zároveň při rozhodování shodných nebo podobných případů nemají vznikat nedůvodné rozdíly. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že Akreditační komise sama meritorně nerozhoduje, ale poskytuje stanoviska, z nichž žalovaný zpravidla vychází. Nejvyšší správní soud má za to, že existence veřejně přístupných standardů Akreditační komisí posiluje ochranu legitimních očekávání subjektů, jejichž činnost má Akreditační komise hodnotit. Zároveň vytvářením těchto standardů a jejich aplikací Akreditační komise plní svou úlohu spočívající ve standardizaci úrovně vysokoškolského vzdělávání.

Je nesporné, že standardy vydávané Akreditační komisí nemají povahu právního předpisu. Na druhou stranu však tyto standardy vyjadřují správní praxi žalovaného a Akreditační komise, jež zakládá legitimní očekávání. Z judikatury tohoto soudu vyplývá, že „[s]právní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“ (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, publikované pod č. 1915/2009 Sb. NSS). Rozšířený senát v citovaném rozhodnutí také konstatoval, že takovou praxí je správní orgán vázán. Nejvyšší správní soud toho názoru, že uvedený závěr lze vztáhnout rovněž na (*sui generis*) orgán typu Akreditační komise a jistě také na žalovaného, který při meritorním rozhodování vychází ze stanovisek komise, založených na shora uvedených standardech, které při rozhodování také sám respektuje.

Pokud se jedná o požadavky na personální zajištění studijního oboru vyjádřené ve standardech Akreditační komise, je třeba souhlasit se žalovaným, že personální zajištění studijního oboru představuje jistě relevantní kritérium při posuzování žádosti o akreditaci. Je to dáno tím, že zákon o vysokých školách [§ 79 odst. 1 písm. c)] stanoví jako jednu z náležitostí žádosti o akreditaci studijního programu doklady o personálním zajištění. Tento požadavek je pak dále rozveden ustanovením § 6 vyhlášky č. 42/1999 Sb., o obsahu žádosti o akreditaci studijního programu, ve znění pozdějších předpisů, jež vyžaduje u garanta programu a u přednášejících v bakalářském nebo magisterském studiu mimo jiné také druh pracovněprávního vztahu k žadateli, rozsah práce a dobu, na kterou je pracovněprávní vztah sjednán. Kromě toho také citované ustanovení vyhlášky vyžaduje přehled o tvůrčí a publikační činnosti za posledních 5 let a anotace nejvýznamnějších publikací, projektů, děl, uměleckých výkonů a realizovaných výsledků za dobu vědecké,

pokračování

výzkumné, vývojové a inovační, umělecké nebo další tvůrčí činnosti. To je nepochybně logický požadavek, navazující na vymezení úlohy vysoké školy podle ustanovení § 1 zákona o vysokých školách.

Zákon o vysokých školách a citovaná vyhláška tak správně požadují splnění relevantní podmínky takového personálního zajištění studijního oboru, které je nezbytné k naplnění shora uvedeného účelu vysoké školy, a také pro to stanovují dílčí kritéria. Pokud tyto skutečnosti musí žadatel při podání žádosti o akreditaci dokladovat, je zjevné, že je zákonodárce považoval za relevantní pro rozhodování o udělení akreditace. Samotné vyhodnocení takto stanovených kritérií je pak již věcí posouzení rozhodných skutečností Akreditační komise, potažmo správního uvážení žalovaného, jehož mantinely jsou kromě platných právních předpisů dány také správní praxí žalovaného a Akreditační komise, vycházející z aplikace standardů komise. Je logické, že při rozhodování o odnětí akreditace jsou standardy Akreditační komise pro udělení akreditace aplikovány analogicky, neboť žádoucí úroveň realizace akreditovaného studijního programu (tedy úroveň odpovídající vnější standardizaci) musí být zajištěna i v době po udělení akreditace. V opačném případě by udělování akreditací nenaplňovalo svůj smysl, kterým je dlouhodobé zajištění určité úrovně realizace akreditované činnosti (viz dále).

V projednávané věci Akreditační komise hodnotila personální zajištění studijního oboru v době před odnětím akreditace prostřednictvím kritérií vyplývajících z výše citovaných právních předpisů a úroveň splnění těchto kritérií vyhodnotila v souladu se svou rozhodovací praxí (vyjádřenou standardy). Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s argumentací stěžovatelky, která tvrdí, že požadavky Akreditační komise na personální zajištění studijního oboru stěžovatelky přesahovaly rámec stanovený zákonem. Ve skutečnosti je tomu, jak bylo shora vyloženo, právě naopak. Zdejší soud se zásadně neztotožňuje s argumentací stěžovatelky, v níž vědeckou a výzkumnou činnost vyučujících označila za činnost nadstavbovou. Z výše citovaného ustanovení § 1 zákona o vysokých školách vyplývá, že výzkumná činnost je povinnou součástí činnosti vysoké školy. K námitkám stěžovatelky, že městský soud se nezbyl jejím tvrzením, že pro vědeckou a výzkumnou činnost již začala vytvářet předpoklady a že v různých oborech je míra vědecké činnosti vysoké školy odlišná, Nejvyšší správní soud konstatuje, že posouzení dostatečnosti stěžovatelkou vytvořených předpokladů pro uskutečňování vědecké a výzkumné činnosti je věcí správního uvážení žalovaného, které městský soud ani tento soud nemůže nahradit svým uvážením soudním (srov. například závěry rozsudku tohoto soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46, publikovaného pod č. 416/2004 Sb. NSS). Stěžovatelka rovněž požadavkům Akreditační komise vytykala, že komise nezkoumala osobní kvality a pedagogické schopnosti jednotlivých vyučujících. Taková kritéria pro posouzení personálního zajištění studijního oboru však z citované právní úpravy ani dovodit nelze. Proto je Akreditační komise ani hodnotit nemohla.

Pro posouzení projednávané věci je zcela irelevantní námitka stěžovatelky, že žalovaný po podání žaloby snižoval odbornou úroveň Ing. B., který byl původně „akreditován“. Pro rozhodnutí v projednávané věci je určující zejména hodnocení skutkového stavu (tedy personálního zajištění studijního oboru) provedené žalovaným v jeho rozhodnutích, nikoliv dodatečná argumentace žalovaného v jeho vyjádřeních po podání žaloby. V prvoinstančním rozhodnutí žalovaný vůbec odbornou úroveň Ing. B. nehodnotil a v rozhodnutí o rozkladu pouze zpochybnil možnost, že by mohla být provedena nostrifikace titulu CSc., který tento vyučující obhájil v Moskvě. Navíc nelze

přehlédnout, že negativní hodnocení uvedeného vyučujícího nebylo zdaleka jediným nedostatkem personálního zajištění studijního oboru, neboť nedostatky byly shledány u dalších osmi vyučujících profilujících předmětů.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pojem „akreditované činnosti“, užitý v § 85 zákona o vysokých školách, z logiky věci musí zahrnovat činnosti, k nimž se akreditace podle tohoto zákona uděluje. Zákon o vysokých školách upravuje akreditaci studijního programu (§ 78 a následující) a akreditaci habilitačního řízení a řízení ke jmenování profesorem (§ 82 a následující). Za akreditované činnosti je tedy třeba považovat právě studijní program a habilitační řízení a řízení ke jmenování profesorem. Pojem „uskutečňování akreditovaných činností“ tedy zahrnuje jak uskutečňování studijního programu, tak uskutečňování habilitačního řízení a řízení ke jmenování profesorem.

Rozdíl mezi ustanoveními odst. 1 a odst. 2 § 85 zákona o vysokých školách spočívá v hypotézách těchto právních norem. Doporučení ke zjednání nápravy tak ve smyslu § 85 odst. 1 může Akreditační komise vydat vysoké škole při zjištění nedostatků při uskutečňování jakékoliv z akreditovaných činností (tedy při uskutečňování studijního programu či habilitačního řízení nebo řízení ke jmenování profesorem). Ovšem jsou-li zjištěny závažné nedostatky při uskutečňování studijního programu, musí Akreditační komise aplikovat § 85 odst. 2 zákona o vysokých školách jako *lex specialis* a má (na základě vlastního správního uvážení) možnost volby mezi opatřeními specifikovanými pod písm. a) až c) tohoto ustanovení. Mezi tato opatření spadá i návrh na odnětí akreditace. Pro úplnost je třeba dodat, že postup Akreditační komise v případě zjištění závažných nedostatků ostatních akreditovaných činností (habilitační řízení a řízení ke jmenování profesorem) je upraven ust. § 85 odst. 3 zákona o vysokých školách.

Personální zajištění studijního programu je jedním z kritérií pro udělení akreditace (viz argumentaci uvedenou výše). Bez udělení akreditace nelze studijní program uskutečňovat (srovnej § 78 odst. 1 a 2 zákona o vysokých školách). Udělování akreditací tak směřuje právě k zajištění určité úrovně realizace studijního programu (respektive jiných akreditovaných činností), nazírané prizmatem kritérií hodnocených při udělování akreditace. Součástí této úrovně realizace studijního programu tak je i určitá úroveň naplnění kritérií posuzovaných při udělování akreditace, vyplývajících ze samotného smyslu existence vysokých škol (§ 1 zákona o vysokých školách). Pokud tedy v daném případě došlo při uskutečňování studijního programu k výrazným změnám personálního zajištění studijního programu (jednoho z kritérií pro udělení akreditace), může komise podle okolností kvalifikovat takovou změnu jako závažné nedostatky oproti žádoucímu stavu. Není proto důvodná argumentace stěžovatelky, že studijní program uskutečňovala v souladu se studijním plánem a sylaby a že závažné nedostatky při uskutečňování studijního programu mohou spočívat jen v takových nedostacích, které znemožňují vysoké škole výkon jejího výchovného poslání (například vyučování v duchu extremismu).

Procesní postup Akreditační komise předcházející podání návrhu na odnětí akreditace podle § 85 odst. 2 písm. c) není zákonem o vysokých školách blíže upraven. Zákon pouze stanoví, že způsob jednání Akreditační komise a jejích pracovních skupin upraví statut Akreditační komise, který schvaluje vláda. Je však třeba podotknout, že Akreditační komise nerozhoduje o odnětí akreditace ve správním řízení, neboť Akreditační komise nevydává o odnětí akreditace rozhodnutí (k tomu viz ustanovení § 9 správního řádu). Komise pouze odborně posoudí existenci nedostatků v činnosti vysoké školy, jejich

pokračování

povahu a závažnost. Dospěje-li k závěru, že se jedná o závažné nedostatky při uskutečňování studijního programu, navrhone (podle povahy věci) odnětí akreditace žalovanému. Žalovaný následně na základě tohoto návrhu rozhoduje ve správním řízení, v němž jsou procesní práva účastníka řízení přesně vymezena správním řádem. Účastník řízení tak může plně využít svých standardních procesních práv, zejména práva nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, vyjádřit své stanovisko a práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (srov. § 36 a 38 správního řádu). Z hlediska ochrany procesních práv vysoké školy v celém řízení o odnětí akreditace představuje postup Akreditační komise vcelku okrajovou skutečnost. Nejvyšší správní soud, ze shora uvedených důvodů, proto není toho názoru, že by v projednávané věci mohla utrpět procesní práva stěžovatelky jakýmsi společným postupem Akreditační komise a žalovaného, jak se pokouší stěžovatelka dovodit ve své kasační stížnosti. Není ani možné o „společném“ postupu těchto subjektů uvažovat, neboť ty jsou navzájem časově zcela odděleny.

Možnost obrany stěžovatelky proti odborným závěrům komise byla tedy plně zajištěna nutností respektovat její procesní práva jako účastníka správního řízení před žalovaným. Závěry Akreditační komise nejsou pro žalovaného závazné, takže žalovaný může ve správním řízení (kupříkladu právě na základě vyjádření a návrhů vysoké školy) dospět k závěru, že nejsou dány důvody pro odnětí akreditace a řízení zastavit.

Stěžovatelkou namítané nedostatky zápisu z jednání Akreditační komise mají ryze formální charakter a je třeba dát za pravdu žalovanému, že ani zákon o vysokých školách ani Statut Akreditační komise, schválený usnesením vlády č. 744 ze dne 28. 7. 2004, takové požadavky na zápis z jednání komise nestanoví. Zdejší soud rovněž nepřehlédl, že stěžovatelka v kasační stížnosti formulovala takové požadavky na náležitosti zápisu z jednání Akreditační komise (jako například konstatování stručného obsahu diskusních příspěvků nebo stručného obsahu předložených písemností), jaké právní předpisy nepředpokládají ani u zápisů z jednání kolegiálních správních orgánů, které (na rozdíl od Akreditační komise) ve správním řízení skutečně meritorně rozhodují. Nabízí se kupříkladu srovnání se stanoveným povinným obsahem zápisu z jednání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Čl. 7 odst. 2 Jednacího řádu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, který stanoví, že *„[z]e zasedání Rady je pořázen zápis, jehož nedílnou součástí je výpis z prezenční listiny zasedání. Zápis obsahuje soupis projednaných správních rozhodnutí, text usnesení k nim přijatých a jednací číslo spisu, pod kterým je příslušné správní řízení vedeno. Zápis dále obsahuje souhrnnou informaci o výsledku hlasování.“* Kromě toho přiměřeně platí i závěry ve vztahu k námitkám vůči procesnímu postupu Akreditační komise.

Rovněž není důvodná námitka stěžovatelky, že se stanovisko komise opíralo pouze o odchod doc. T., Ing. V. a prof. A. a že komise ignorovala informace týkající se důvodu jejich odchodu a informace o způsobilosti vyučujících, kteří je měli nahradit. Z prvoinstančního rozhodnutí žalovaného vyplývá, že ve stanovisku, z něhož žalovaný vycházel při svém rozhodování o odnětí akreditace, komise zdůraznila právě kvalitu personálního zajištění studijního programu vyučujícími, kteří u stěžovatelky působili v době rozhodování o odnětí akreditace. Důvody odchodu výše jmenovaných vyučujících jsou tedy irelevantní ve vztahu k posouzení kvality personálního zajištění studijního programu.

Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by byla v neprospěch stěžovatelky

účelově obrácena její spolupráce se společností MAG CONSULTING, s. r. o. Spolupráce stěžovatelky s touto společností byla žalovaným hodnocena v rozhodnutí o rozkladu z toho důvodu, že stěžovatelka zpochybňovala závěry Akreditační komise o nedostatečném personálním zajištění výuky právě odkazem na spolupráci s uvedenou společností. Stěžovatelka uvedla ve svém dopise ze dne 19. 12. 2008, adresovaném komisi a žalovanému, že tato společnost je garantem vysokého standardu přednášek v nosných předmětech oboru „Řízení cestovního ruchu“. V samotném rozkladu uvedla, že předpoklady k tvůrčí činnosti jsou zaručeny bohatým zázemím jmenované společnosti. Žalovaný toliko konstatoval, že akreditace byla udělena pouze stěžovateli a nikoliv také spolupracující právnické osobě, která nemá v souvislosti s akreditací stěžovatelky žádné povinnosti. Spolupráce se společností MAG CONSULTING, s. r. o. tak nebyla žalovaným hodnocena v neprospěch stěžovatelky, ale byla posouzena jako zcela irelevantní pro posouzení kvality personálního zajištění výuky. V podstatě tak spolupráce s uvedenou společností nebyla žalovaným hodnocena vůbec, tedy ani v neprospěch stěžovatelky ani v její prospěch.

Svou stížnostní námitku, že limity pedagogického zapojení vyučujících u stěžovatelky nijak zásadně nepřekročily limity běžně existující na jiných vysokých školách, stěžovatelka nepodložila žádnými konkrétními důkazy. Navíc je zásadně zpochybněna vyjádřením žalovaného, který uvedl, že obsahově nejbližší obor na Vysoké škole hotelové je zajišťován jedenácti habilitovanými vyučujícími, z nichž většina má úvazek na Vysoké škole hotelové, bez významných úvazků na jiných školách.

Zejména v prvoinstančním rozhodnutí žalovaného je popsáno, jaké nedostatky byly shledány v aktuálním personálním zajištění studijního programu. Z tohoto rozhodnutí také vyplývá, že personální zajištění nevyhovuje standardům Akreditační komise, kterým z povahy věci v době udělení akreditace vyhovovat muselo. Městský soud si vyžádal od žalovaného přehled o počtu a změnách vyučujících a správně konstatoval, že z tohoto přehledu vyučujících profilových předmětů lze dovodit, že jmenování, vzhledem ke svým úvazkům na jiných vysokých školách, nemohli u stěžovatelky vykonávat zákonem přepokládanou vědeckou nebo další tvůrčí činnost a jejich publikační činnost svědčí pro závěr, že byly naplněny podmínky pro odnětí akreditace. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že závěr žalovaného o nedostatečnosti personálního zajištění je výsledkem vyhodnocení zjištěných skutečností. Městský soud stručně shodně s tímto zjištěním konstatoval, že k rozsáhlým změnám personálního zajištění došlo, že vyučující skutečně měli ve velkém rozsahu úvazky na jiných školách a jejich publikační činnost mohla vzbuzovat pochybnosti o jejich kvalifikaci k zajištění studijního programu. Pro výše uvedený závěr žalovaného tedy existovaly premisy, z nichž bylo možné takový tento závěr dovodit. Městský soud tak správně uzavřel, že závěr žalovaného odpovídá zásadám logického uvažování.

Domněnka stěžovatelky, že jí správní soud cíleně upřel možnost nahlédnout do správního spisu tím, že spisem neprovedl důkaz při jednání a tím, že jej ještě před doručením rozsudku účastníkům vrátil žalovanému, je rovněž lichá. Stěžovatelka měla jako účastník řízení právo do správního spisu nahlížet během celého správního řízení a rovněž měla možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. V průběhu celého řízení před městským soudem i před Nejvyšším správním soudem byla stěžovatelka rovněž oprávněna do správního spisu nahlížet. Kromě toho vrácení správního spisu žalovanému po vydání rozhodnutí ve věci je obvyklým postupem krajských soudů.

pokračování

Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. nebyly v projednávané věci dány. Kasační stížnost proto posoudil jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, ten však náhradu nákladů nežádal a ze spisu také nevyplývá, že by mu nějaké náklady, nad rozsah vyplývající z jeho úřední činnosti, vznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu